

Pokalbis su naujais seminarijos studentais

Mielas skaitytojau, pristatome Jums interviu su spalio mėnesį prie mūsų bendruomenės prisidėjusiais naujais studentais, kurie įsijungia į mūsų bendruomenę dalyvaudami bendrose paskaitose.

Kalbiname br. Artūrą OFM.

Artūrai, kas tave paskatino tapti pranciškonu, o dabar dar ir studijuoti mūsų seminarijoje?

Esu panevėžietis. Pamenu vieną pirmesnių savo susidūrimų su Bažnyčia. Po vieno iš jų nusprendžiau į Bažnyčią daugiau niekadęs nekelti kojos. Netrukus atvykau į Vilnių studijuoti informatikos. Čia atsitiktinai dalyvavau pranciškoniskame vasaros žygyje. Paskui atsiradau stovykloje Pakutuvėnuose. Po jos broliai sužinojo, kad gyvenu Vilniuje, ir pakvietė kada užsukti į Bernardinus. Ir iš tiesų įsitraukiau tenai į pranciškonisko jaunimo veiklą. Joje veikiau dalyvavau ne dėl Dievo, bet dėl pačios bendruomenės, įdomios kompanijos. Mane patraukė tai, kad tie žmonės visada šypsodavosi ir buvo laimingi. Paskui po truputį susipažinau su tikėjimu, Dievu, su šv. Pranciškumi. Kartą broliai ieškojo zakristijono ir pasiūlė man šią tarnystę – aš sutikau. Taip buvau dar arčiau Bažnyčios. Davė man kambariuką, gyvenau visai šalia bažnyčios. Po kiek laiko man atsibodo būti tarp – nei viduj, nei išorėj. Nesi vienuolis ar kunigas, bet praktiškai gyveni tuo pačiu ritmu – tavo darbas yra Kalėdos, Velykos, Vėlinės ir visa kita... Tuomet išėjau ir susiradau darbą, jame kasdien prie kompiuterio praleisdavau po aštuonias valandas. Dariau ką norėjau,

pinigų turėjau, atrodo viskas buvo *faina*. Paskui pamenu, kaip kartą po vienų Mišių išėjęs iš Bažnyčios pajutau, kad žinau, ką turiu toliau daryti. Parašiau žinutę pranciškonų vyresniajam klausdamas – ką reikia daryti tam, kuris nori į vienuolyną eit? Tai vyresnysis br. A. Peškaitis atsakė, kad reikia pakalbėti. Taip ir įstojau į vienuolyną – prasidėjo formacija – postulantūra, noviciatas...

Bet jau stojai pas pranciškonus su ta mintimi, kad ketinsi tapti ir kunigu?

Ne, aš ir dabar nesu visiškai tuo tikras. Kunigystė esant vienuoliu, galima sakyti, yra kaip dar vienas pašaukimas. Aš tiesiog dabar mokausi seminarijoje, nes visi broliai turi įgyti teologinį išsilavinimą.

Koks įspūdis mokantis seminarijoje? Kaip jautiesi?

Į seminariją pirmą kartą užėjau rugsėjo mėnesį. Buvau užsukęs pas kun. Povilą ir paprašiau, kad aprodytų seminariją, nors dar neturėjau jokios minties, kad čia mokysiuos. Smagu, nedidelė bendruomenė, galima gan greitai visus pažinti.

Ko palinkėtum seminarijos bendruomenei?

Pirmiausia linkiu būti šventiems, taip pat kartu būti, augti, turėti tą bendruomenę, kuri yra kaip užnugaris, į kurį tu gali sugrįžti, pasikalbėti ir pabūti su tave suprantančiais žmonėmis.

Kalbiname br. Miroslovą

Miroslovai, kaip tu išgirdai pašaukimą į vienuolystę ir kunigystę?

Viskas prasidėjo, kai buvau 12-okas ir ruošiausi baigiamiesiems egzaminams. Tada, paskutiniaisiais mokslo metais, vis užduodavau sau klausimą – ką aš darysiu gyvenime baigęs mokyklą? Ir šis klausimas žadino man didelį nerimą, kuris savo ruožtu skatino mane ieškoti atsakymo.

2006 m. kartu su Oazės jaunimo grupe lankiausi Grybo g. esančiuose vaikų globos namuose – tai buvo prieš šv. Kalėdas. Ten aš pirmą kartą sutikau tėvą Igorį, br. Chulijaną ir br. Marijušą, kurie, pakviesti Jo Eminencijos Kard. A. J. Bačchio, į Vilnių atvyko įkurti pašvęstojo

gyvenimo bendruomenės, atsidedančios gailestingumo dvasingumui. Po trumpo susipažinimo laikotarpio, per kurį lankydavau brolius, įsikūrusius šv. Stepono gatvėje, dalyvaudamas jų maldose, praleisdamas vienuolyne žiemos atostogas, drįsau prašyti t. Igorio pagalbos ieškant

atsakymo į mane kamuojantį klausimą – ką turiu daryti su savo gyvenimu. Nuo to laiko jis tapo mano dvasios tėvu. Jo palydimas sugebėjau atrasti ir įvardyti giliai manyje slypintį troškimą pasiaukoti Bažnyčios tarnystei. Tačiau dar nesupratau, kokių būdu galėčiau tą įgyvendinti.

Nuo to laiko pradėjau dažniau lankyti brolius, praleisti su jais daugiau laiko. Bendruomeninis gyvenimas, suskirstytas į maldos, darbo, studijų laiką, broliškas bendravimas, rekreacijos – visa tai padėjo man suprasti, kad toks gyvenimo stilius galėtų būti ir mano. Ir vis dėlto tai, kas turėjo didžiausią įtaką mano apsisprendimui pasirinkti pašvęstąjį gyvenimą, buvo autentiško tikėjimo liudijimas, kurį mačiau savo vyresniųjų laikysenoje, jų radikalus apsisprendimas sekti Kristų, o ne paskui savo interesus. Tokio pavyzdžio padrąsintas ir aš pradėjau mokytis santykio su Jėzumi, vis labiau įsitikindamas, jog Jis vienintelis gali atsakyti į giliausius mano širdies lūkesčius. Kitas lemiamas veiksnys buvo broliškas gyvenimas. Buvau priblokštas brolių tarpusavio santykių tikrumo ir atvirumo. Būdamas su jais jaučiausi priimtas toks, koks aš esu, o ne už tai, ką gebu padaryti, todėl galėjau būti savimi, ko negalėjau sau leisti bendraudamas su draugais, netgi būdamas namuose ar mokykloje.

Laikui bėgant, šalia pašaukimo į pašvęstąjį gyvenimą (jo esmė yra ypatinga vienybė su Jėzumi, pasireiškianti per evangelinių patarimų išpažinimą), brendo mano noras tapti kunigu. O formacijos metu man, kartu su kitais broliais, patikėtos pastoracinės užduotys padėjo dar labiau apsispręsti tapti tėvu, ganytoju, kuris veda sielas ne pas save, bet pas Dievą. Tokiu būdu apsisprendžiau siekti kunigystės.

Dabar esi 6-ame kurse ir greitai jau baigsi studijas. Kaip jautiesi seminarijoje?

Vilniaus seminarijoje mokiausi du pirmus filosofijos kursus, po jų išvykau į Italiją studijuoti teologijos. Labai džiaugiuosi sugrįžęs čia ir taip pat esu dėkingas seminarijos vadovybei už suteiktą galimybę tęsti studijas seminarijoje ir visiems klierikams už šiltą priėmimą. Tikrai galiu jaustis jūsų bendruomenės nariu.

Dabar tikriausiai jau rašai diplominį darbą. Kokią temą pasirinkai?

Kadangi kitais 2014 m. sulauksime 80-ųjų Gailestingojo Jėzaus paveiklo nutapymo metinių, pasirinkau temą: „*Gailestingumo Karaliaus paveikslas kun. M. Sopočkos ir ses. Faustinos raštuose*“, norėdamas tokiu būdu priartinti šio paveiklo istoriją, pasiūlyti teologinius jo reikšmės sprendimus ir apibrėžti jo funkciją Dievo gailestingumo kulte.

Ką palinkėtum seminarijos bendruomenei – būsimiems kunigams ir vadovybei?

Klierikams ir sau pačiam linkiu išnaudoti laiką ir visas galimybes bei įrankius, kuriuos teikia seminarijos ugdymo programa. Taip pat jums ir sau linkiu neprarasti entuziazmo ir to džiaugsmo, kurį matau bendraudamas su jumis, nes iš tikrųjų žmonės prie Kristaus ir Jo Bažnyčios traukia būtent tikėjimas, išgyvenamas su džiaugsmu, ir ypač kai tą tikėjimą liudija jaunas žmogus. Kalbu apie tikėjimo džiaugsmą, kylantį iš sveikų, subrendusių, visavertiškų santykių su šalia mūsų esančiais žmonėmis ir tikro bei gilaus santykio su Jėzumi.

Parengė klier. Gabrielius Satkauskas, III k.

KLIERIKŲ UGDYMAS

Dvasinis klierikų ugdymo aspektas**Kun. Juozapas Minderis**

Kaip seminarijos vicerektorius kun. Andžej Šuškevič jau parašė paskutiniame „Teesie“ numeryje (2013 rugsėjis – spalį), kunigų ugdymas yra ketveriopas: asmens, dvasinis, intelektualinis ir sielovadinis. Šį kartą norėčiau pasidalyti keletu minčių apie dvasinį ugdymą. Tai man asmeniškai yra labai brangi – sakyčiau, net brangiausia – būsimųjų kunigų ugdymo tema. Iš tiesų, dėl to ir atvykau į Lietuvą: kad prisidėčiau prie Vilniaus kunigų seminarijos atkūrimo. Pirmas susitikimas su seminaristais įvyko 1993 m. rugsėjo mėn. Tuomet jie buvo susirinkę Birštone, kur turėjo atlikti rekolekcijas. Mano uždavinys buvo jiems pateikti dvasinę konferenciją. Drebėdamas ir bijodamas, savo laužyta kalba kalbėjau jiems apie vieną iš pagrindinių Šventojo Rašto įvykių: Apreiškimą Švč. M. Marijai (*Lk 1, 26–38*). Žiūrėdamas dabar iš laiko perspektyvos, manau, jog tai buvo teisingas pasirinkimas. Juk tas Evangelijos įvykis buvo Švč. M. Marijos pašaukimas į Viešpaties tarnystę, dar daugiau, į bendradarbiavimą su Dievu. Jaunai Izraelio dukrai reikėjo perprasti Dievo būdą: „Kaip tai įvyks?“ – paklausė Marija Viešpaties angelo. Panašiai atsitinka su kiekvienu jaunu (bet ne tik su jaunu) vyru, kuris patiria slėpinį Dievo balsą, kviečiantį viską palikti ir sekti Jėzumi kunigystės

keliu. Pašauktasis yra jaunuolis, kuris ateina į seminariją su savo gyvenimo patirtimi – su svajonėmis, troškimais, įsivaizdavimais, planais, bet taip pat su savo ribomis, trūkumais, silpnybėmis. Formacija yra procesas, per kurį pašauktasis supanašės su Jėzumi Kristumi: „Pakanka, jei mokinsy prilygsta mokytojui“ (*Mt 10, 25*).

Seminarijos ugdytojai stengiasi auklėtinius mylėti, suprasti, auklėti su kantrybe, viltimi ir pagarba nuo pirmos dienos. Vadovybė, ypač dvasios tėvas, nuolat gyvena su klierikais ir jiems padeda „visa ištirti“ (*1 Tes 5, 21*), atpažinti, suprasti ir įvykdyti Dievo valią. Kunigų seminarijoje auklėtiniai atranda „nuostabią asmeninio dvasinio vadovavimo tradiciją“ (pal. Jonas Paulius II). Tai būtina pagalba, kuri jiems padeda gilintis į Dievo valios pažinimą ir siekti tikros pažangos pašaukimo kelyje. Vienu žodžiu, klierikas turi perprasti Dievo būdą ir susivienyti su Juo. Tai jis išmoksta ne vienas, bet būdamas bendrystės ir pasitikėjimo dvasioje su Vyskupu, vadovybe, su savo bendrakeleiviais klierikais ir su kitais Bažnyčios nariais, kurie savo bendravimu, palaikymu, malda bei aukomis jį lydi formacijos metu. Tokia bendrystės dvasia pasilieka ir po šventimų per visas kunigystės dienas. Juk kunigų seminarija yra „vyskupijos širdis“ ir visa tai, kas vyksta seminarijoje, gražiausiai rodo vyskupijos dvasią ir pastoracinę veiklą. Seminarijos bendruomenė rektoriui vadovaujant „sudaro glaudžią dvasios ir veikimo vienybę, kad iš jų pačių ir auklėtinių gimtų šeima (*familiam*), atitinkanti Viešpaties troškimą – 'kad jie būtų viena' (*plg. Jn 17, 11*), ir kad auklėtiniuose būtų puoselėjamas savojo pašaukimo džiaugsmas“ – sakoma Vatikano II Susirinkimo dekretu apie kunigų ugdymą *Optatam*

Totius, 5 numeryje.

Šiame dekrete – viename iš 16-os Vatikano II Susirinkimo dokumentų – mes randame pagrindinį Katalikų Bažnyčios žodį apie kunigų dvasinio ugdymo turinį: „Dvasinis ugdymas [...] turi būti taip vykdomas, kad seminaristai išmokyti: 1) gyventi nuolat ir artimai vienydamiesi su Tėvu per jo Sūnų Jėzų Kristų Šventojoje Dvasioje; 2) per šventimus turėdami supanašėti su Kristumi-Kunigu, teįpranta visu savo gyvenimu prisirišti prie Jo kaip bičiuliai; 3) teišgyvena Jo Velykų slėpinį tokiu būdu, kad sugebėtų į jį įvesdinti ir jiems patikėtą liaudį; 4) teišmoksta ieškoti Kristaus, nuoširdžiai apmąstydami Dievo žodį; 5) veikliai dalyvaudami Bažnyčios šventuosiuose slėpiniuose ir ypač Eucharistijoje bei brevijoriaus maldoje; 6) teieško Kristaus juos pasiuntusio vyskupo asmenyje, žmonėse, pas kuriuos jie pasiūsti, ypač vargdieniuose, mažutėliuose, ligoniuose ir netikinčiuosiuose; 7) sūnišku nuoširdumu temyli ir tegarbina Švenčiausiąją Mergelę Mariją, kurią Jėzus Kristus, mirdamas ant kryžiaus, pavedė savo mokiniui kaip motiną.“ (*Optatam totius* 8; *PDV* 45)

Šitie septyni punktai yra šviesos kelias kiekvienam pašauktajam. Eidamas šiuo keliu, seminaristas taps kunigu pagal Jėzaus Širdį. Toks kelias yra Motinos Bažnyčios per du tūkstančius metų sukaupia ir užtikrinta išmintis. Trumpai paminėsiu svarbiausias vietas. Visi gali rasti pilną apmąstymą aukščiau paminėtame posinodiniame apaštališkame paraginimo *Pastores dabo vobis* 46–50 numeriuose.

Komentuodamas pirmąjį punktą, *PDV* 46 atkreipia dėmesį į tą tikrą naujieną, kurią Jėzus atnešė žmonėms, t.y. Jis veda tikinčius į save, į bendrystę su Švč. Trejybe! Seminaristas deramo dvasinio ugdymo dėka įsigilins į šio slėpinio gelmes. Toks atradimas, kuriantis naują širdį, panašią į

gailestingąją Jėzaus Širdį, įgalins būsimąjį kunigą skelbti tą nuostabią ir palaimingą naujieną kitiems! *PDV* 46 tęsia mąstymą pabrėždamas draugystės su Kristumi dovaną. Taip, tiesa, kunigas yra Jėzaus bičiulis!

Toliau, *PDV* 47 pabrėžia, kad artumas Dievo žodžiui palengvins mūsų atsivertimo kelią ta prasme, kad širdyje bus brandinamos Dievo mintys, todėl tikėjimas, kaip atsakas į Dievo žodį, taps nauju kriterijumi vertinant bei sprendžiant apie žmones ir daiktus, įvykius ir problemas.

Malda

Apmąstydamas maldą, kaip pirmutinę ir pagrindinę atsako į Dievo žodį formą, *PDV* 47 primena, jog kunigas yra „maldos mokytojas“! Ir popiežius emeritas Benediktas XVI rašydamas seminaristams moko: „Sakydamas 'Nuolat melskitės', Viešpats, žinoma, reikalauja ne nepaliaujamai kalbėti maldos žodžius, bet niekada neprarasti vidinio ryšio su Dievu. Mūsų maldos prasmė ir yra ugdyti tą ryšį. Todėl svarbu dieną pradėti ir užbaigti malda, įsiklausyti į Dievą skaitant Raštą, išsakyti jam savo troškimus ir viltis, savo džiaugsmus ir kančias, klaidas ir padėką už visus gražius dalykus ir taip visada turėti jį prieš akis kaip savo gyvenimo atsparos tašką. Tada vis labiau atpažinsime savo trūkumus ir išmoksime save tobulinti, bet sykiu tapsime jautrūs visiems gražiams ir geriems dalykams, kuriuos kasdien priimame kaip savaime suprantamus, o mūsų dėkingumas augs. Sulig dėkingumu didės ir džiaugsmas, kad Dievas arti mūsų ir mes jam galime tarnauti“ (2010.X.18).

Asmeniškai galiu patvirtinti, kad malda yra mūsų kunigystės termometras. Mums pavestieji žmonės laukia iš mūsų maldos pavyzdžio. Koks klierikas – toks ir bus kunigas. Jeigu nepamaldus, tada kodėl tapti kunigu? Dvasios tėvas paskaitomis ir rekolekcijomis supažindins klierikus su įvairiomis

maldos formomis ir maldos bei dvasingumo mokyklomis, kurios padės jiems atrasti Bažnyčios maldos lobyną. Prisiminkime, jog čia, žemėje, esame kovojančios Bažnyčios nariai. O malda – galingiausias ir reikalingiausias Dievo ginklas laimėti visas tikėjimo kovas.

Su malda yra giliai ir neišardomai susijusi Liturgija bei jos viršūnė – Šventosios Mišios. Juk „Šventoji Liturgija – pirmasis ir būtinas dvasinio gyvenimo šaltinis krikščioniui“ (*Optatam totius* 16). Ir popiežius emeritas Benediktas XVI rašo klierikams: „Norint tinkamai švęsti Eucharistiją, taip pat būtina pažinti, suprasti ir pamilti konkretų Bažnyčios liturgijos pavidalą. Liturgijoje meldžiamės kartu su visų amžių tikinčiaisiais – praeitis, dabartis ir ateitis susijungia į vieną didingą maldos chorą. Kaip rodo mano asmeninis kelias, išmokti suprasti, kaip visa išsirutuliojo, kiek daug tikėjimo patirties glūdi Mišių liturgijos struktūroje, kaip ją suformavo daugybės kartų malda, yra uždegantis dalykas“ (Ten pat, 2).

PDV 48 randame palaimintojo popiežiaus Jono Pauliaus II žodžius apie kasdieninių Šv. Mišių būtinumą: „Seminaristai turi būti taip auklėjami, kad Eucharistija jiems taptų svarbiausiu dienos įvykiu ... kad būtų ugdoma tokia vidinė laikysena: dėkingumas, atsidavimas, meilė, troškimas kontempliuoti ir adoruoti eucharistiniuose pavidaluose tikrai esantį Kristų.“ Vilniaus kunigų seminarijoje, nuo atkūrimo laikų (1993 m.) tapo gražia ir vaisinga tradicija Švč. Sakramento Adoracija. Seminarijos tylos atmosfera įgauna pilną prasmę: čia gyvena Emanuelis – Dievas su mumis! Tai įtikimiausias pavyzdys, pagal kurį būsimieji kunigai galės atnaujinti tas parapijas ir bendruomenes, į kurias jie vėliau bus atsiųsti.

Kitas svarbus apmąstymas yra apie sakramentinę išpažintį (*PDV* 48). Norėčiau ir čia

perteikti popiežiaus emerito Benedikto XVI žodžius seminaristams: „Svarbus ir Atgailos sakramentas. Jis moko pažvelgti į save taip, kaip mane mato Dievas, ir verčia sąžiningai save įvertinti. Jis veda prie nuolankumo. Arso klebonas kartą pasakė: 'Galite pagalvoti, jog neprasminga šiandien gauti išrišimą, žinant, kad rytoj vėl darysite tas pačias nuodėmes.' Tačiau, pasak jo, pats Dievas užmiršta akimirką jūsų rytojaus nuodėmes, kad šiandien suteiktų savo malonę. Net jei tenka nuolatos grumtis su tais pačiais trūkumais, labai svarbu priešintis sielos sulaukėjimui, abejingumui, susitaikančiam su tuo, kad toks jau esu. Svarbu išlikti kelyje – be skrupulingumo, dėkingai suvokiant, kad Dievas man vis iš naujo atleidžia, tačiau ir be abejingumo, skatinančio nebesistengti tapti šventam ir geresniam. Leisdamas man atleisti, sykiu mokausi atleisti kitiems. Pripažindamas savo paties varganumą, darausi pakantesnis ir supratingesnis artimo silpnumui“ (Ten pat 3).

Praktikuodamas Atgailos sakramentą, seminaristas vis giliau supras žmogaus širdies gelmes, nuodėmės žaizdas, šėtono klastas bei gundymų formas. Tačiau jis ypač vis giliau patirs tikrąjį Viešpaties gailestingumą ir šiuo būdu, vėliau, jau kunigaudamas, sugebės gailestingomis akimis žiūrėti į žmones – Kristaus kraujo atpirktuosius – ir jiems dosniai suteikti sąlygas pas save atlikti išpažintį. Primenu čia, kad šis sakramentas dažnai yra pašaukimo į kunigystę stebuklinga aplinka. Kaip įtikinantį pavyzdį galime minėti paties popiežiaus Pranciškaus pašaukimą, kurį jis visiems primena pasirinkdamas kaip vyskupo bei popiežiaus šūkį – *miserando atque eligendo*, pasigailėdamas ir išsirinkdamas.

PDV 49 moko, kad kunigų seminarija yra būtina bendruomeninio rengimo kunigystei forma. Tiesa, niekas netampa kunigu „vien savo išgalėmis.

Reikia 'mokinių bendruomenės', norinčiųjų tarnauti bendrai Bažnyčiai bendrabūvio. Taigi seminarija yra bendruomenė, keliaujanti kunigiškosios tarnybos link“ (Benediktas XVI, Laiškas seminaristams). Esu įsitikinęs, kad vieningai priimdami vyskupo ir vadovybės vadovavimą, seminaristai tampa broliškosios meilės bendruomene – jie yra broliai, kadangi turi vieną tėvą. Kardinolas A. J. Bačkis nuo seminarijos atkūrimo dienų mums dažnai primindavo: „Esame viena šeima! Noriu, kad seminarija leistų klierikams patirti Jėzaus ir jo mokinių bendruomenės malonę!“

Baigiant apmąstymus apie dvasinį ugdymą, *PDV* 50 ilgai rašo apie kunigišką celibatą. Asmeniškai pasakysiu, kad malda, budrumu bei askeze klierikas ir kunigas puoselėja celibatą kaip savo visiško atsidavimo Viešpačiui tiesą. Kunigiškos meilės tiesą! Kaip pašaukimas į kunigystę yra dėl didesnės meilės Dievui ir žmonėms, lygiai taip pat ir celibatas yra dėl didesnės meilės, kuri niekada nesibaigs. Celibatas nėra pridėtinis dalykas, bet priklauso kunigystei ir jai suteikia Dangaus karalystės galutinumą. Celibatas veda kunigą į Dvasios tėvystę bei brolystę ir vaisingumą. Šventieji – vyrai ir moterys – kurie pasiaukuoja Dangaus Karalystei celibate, praturtino Bažnyčią naujomis dvasinėmis šeimomis. Ryškiausias pavyzdys Lietuvos istorijoje yra palaimintasis Jurgis Matulaitis. Iš tikrųjų celibatas padaro kunigą laisvu – *Totus Tuus!* – kad „visiems taptų viskuo“ (*1 Kor 9, 22*). Celibatas yra Evangelija, nes celibate gyveno ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus, taip pat jo artimiausi žmonės: Švč. Mergelė Marija, šv. Juozapas, šv. Apaštalas Jonas.

Marija, mūsų kunigystės Motina ir Auklėtoja

Nors apie Švč. M. Marijos vaidmenį klierikų bei kunigų gyvenime nei Vatikano II Susirinkimas,

nei *PDV* plačiai nekalba, tačiau ragina juos ją mylėti ir gerbti. Pal. Jonas Paulius II ją vadina „mūsų kunigystės Motina ir Auklėtoja“ (*PDV* 82).

Žiūrint iš Viešpaties Jėzaus ir mylimojo mokinio apaštalo Jono perspektyvos, galime vis giliau suvokti, siekti ir pasilikti Marijos globoje – tiesiog nuolat gyventi su Ja. Nazarete Jėzus užaugo Marijos motinystės globoje – jai buvo klusnus. O Kalvarijoje, atlikdamas tobulą savo kunigystės auką už pasaulio išganymą, Jėzus pavedė Jonui Mariją kaip motiną: „Štai tavo motina. Ir nuo tos valandos mokinyš pasiėmė ją pas save“ (*Jn 19, 27*). Taigi Marija yra tikra kunigų motina ir auklėtoja. Mumyse Marija formuoja savo Sūnų Jėzų. Jinai mums atskleidžia gilius mūsų celibato motyvus. Praktikuodami nuoširdų pamaldumą į Mariją, ypač Rožinį, seminaristai pasilieka Jos globoje ir pasiekia savo pašaukimo tikslą.

Šventojo Juozapo kunigų seminarija!

Manau, kad kiekvienam kunigui šventasis Juozapas yra ir įkvėpėjas, ir globėjas. Jo tikra bei skaisti meilė M. Marijai ir Jėzui paskatina klieriką ir kunigą karštai mylėti ir atsiduoti Jėzui bei Marijai. Evangelija mums rodo šv. Juozapo gilų Dievo valios ieškojimą. Jis, tapęs Dievo slėpinių vyru, mums tampa pavyzdžiu savo ieškojimuose. Radęs Dievo valią, šv. Juozapas skubėjo ją įvykdyti. Jis yra tikro paklusnumo pavyzdys.

Šiais sunkiais laikais, kai matome, kiek daug žmonių myli daiktus ir naudojami žmonėmis, šv. Juozapas rodo klierikams autentišką meilę žmonėms, juos priimdamas dieną naktį į savo globą. Juozapo nuolankumas ir jo gili tyla paskatina klieriką rūpintis vidiniu gyvenimu, kad Dievo žodis kasdien atrastų atgarsį jo širdyje. Juozapo klusnumas, neturtas ir darbštumas padrąsina klieriką jausti su Bažnyčia (*sentire cum Ecclesia*), kuri, būdama Kristaus sužadėtinė šitame krizės laike, prisistato pasauliui kaip laisva, neturtinga bei tarnaujanti

Pašaukimo istorija

Pašaukimo interviu su kun. dr. Hansu Frydriku Fišeriu

Mieli „Teesie“ skaitytojai, džiaugiamės galėdami jums pristatyti interviu su vienu iš pirmųjų atkurtosios Vilniaus kunigų seminarijos rektorių ir dabartiniu Bažnyčios istorijos dėstytoju kun. dr. Hansu Frydriku Fišeriu.

Kun. Hansai, papasakokite apie savo jaunystę. Kas jus domino?

Aš gimiau tokioje Rytų Vokietijos dalyje, kur buvo katalikiška reklama, tai reiškia, kad visa toji dalis buvo arba netikintieji, arba evangelikai, nors tas kraštas istoriškai buvo katalikiškas. Mano mieste vis dėlto dar buvo dvi katalikiškos gimnazijos ir bendrabutis. Pradžioje aš lankiau katalikišką gimnaziją lygiai dvi savaites, kol išstojau iš to bendrabučio, nes mačiau daug veidmainystės. Tame mieste buvo dvi didelės parapijos ir vikarais jose buvo dabartinis Kelno kardinolas Maisneris ir jau miręs Berlyno kardinolas. Kardinolas Maisneris buvo atsakingas už tikybos pamokas gimnazistams. Aš lankiau jo vedamas pamokas ir vieną kartą jam pasakiau, kad mano kaimo klebono pamokos būna kur kas įdomesnės. Ir daugiau matau savo gyvenime

tokių linksmų momentų, kai susikryžiuoja mano ir kardinolo Maisnerio keliai.

Antras dalykas, kurį norėčiau paminėti, tai kad mokykloje turėjau labai gerą rusų kalbos mokytoją,

kuris man padarė labai gilų įspūdį. Vieno atsitikimo aš niekada nepamiršiu. Gimnazijos direktorius buvo visiškai komunistas ir jam labai nepatiko, kad visi kalbų mokytojai buvo praktikuojantys katalikai, ypač rusų kalbos mokytojas, kuris net buvo vienos

bažnyčios vargoninkas. Kartą direktorius atėjo į jo pamoką ir prie visų drįso jam uždrausti groti vargonais bažnyčioje. Tuomet rusų mokytojas atsistojo, ištiesė rankas į šonus ir pasakė direktoriui,

kad jis negali grasinti, nes niekad nesugebės taip uždirbti duonos, kaip kad jis, mokytojas, savo rankomis uždirba. Visa klasė rėkė ir raitėsi iš juoko ir direktorius daugiau niekad nedrįso ateiti į šitą klasę. Mokytojo pavyzdžio paskatintas aš nutariau studijuoti kalbas – slavistiką ir anglistiką. Bet tada kardinolas Maisneris labai supyko sakydamas: „Fišeri, jeigu jūs tapsite mokytoju, aš jums garantuoju, kad po dvejų metų būsite gatvėje, nes katalikas šitoje valstybėje negali būti mokytoju“. Tada aš jam atsakiau: „Kunige, ar jums priminti, kaip vadinosi tas vikaras, kuris visados verkė, kad nėra katalikų mokytojų? Iš kur atsiras katalikų mokytojų, jeigu niekas iš katalikų neturi būti mokytojais?“

Tad kaipgi jums sekėsi studijuoti kalbas?

Uoliai studijavau kalbas, bet jau per pirmas praktikas mokyklose pastebėjau, kad visgi Maisneris buvo teisus. Nutariau, kad vis dėlto galbūt neturiu eiti šiuo keliu. Dar turėčiau paminėti, kad išlaikęs brandos atestatą galvojau apie teologiją ir kunigystę, bet kai mačiau, kas iš mano klasės ketina stoti į

